

τεκμαίρεται, ἀλλ᾽ ἀναργός ἐστι καὶ ἀτελεύτητος, καὶ οὐ καθὼς Εὔνομοιος ἀνοίτως ἀπὸ τῶν Πλάτωνι περὶ ψυχῆς ῥήθεντων, καὶ τῆς παρ' Ἐραρίοις τοῦ Σαββάτου ἀναπαύσεως ἀναπλάττει, μὴ εἰδὼς τὴν δύναμιν αὐτοῦ.

δ'. Εἴτα τὴν κατὰ τοῦ μεγάλου Βασιλείου παρὰ τοῦ Εὐνομίου συκοφαντίαν, ὡς ἀγέννητον τὸν Μονογενῆ καλούντος ψευδῆ ἀποδεῖξας, πάλιν περὶ τὸ ἀτίδιον καὶ ὅν, καὶ ἀτελεύτητον τῆς τοῦ Μονογενοῦς δημιουργίας τε καὶ φωτὸς καὶ σκότους πανσόφως διεξελθών, τὸν λόγον πληροῦ.

Κατὰ Εὐνομίου λόγος Ι'. κεφ. δ'. 825—853.

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΤΟΥ Ι'. ΛΟΓΟΥ

α'. 'Ο Ι'. δὲ λόγος τὸ ἀνέρικτον καὶ ἀκατάληπτον τῆς τῶν ὄντων εὐρέσεως διεξέρχεται. 'Ἐν φῷ καὶ τὰ περὶ τῆς φύσεως καὶ διαπλάσεως τοῦ μύρμηκος παραδόξως ἐκτίθεται, καὶ τὴν εὐαγγελικὴν ῥῆσιν, «Καὶ ἐγώ εἰμι ἡ θύρα, καὶ ἡ ἁδός,» τῶν τε θείων ὄντος τῶν τὰς προσηγορίας καὶ ἑρμηνείας, τὴν τε τῶν μίδων Βενιζελίου ἱστορίαν διεξεισιν.

β'. Εἴτα τὴν αἰώνιον ζωὴν, τούτεστι τὸν Χριστὸν τοῖς μὴ ὁμολογοῦσι θαυμαστῶς ὑπέδειξε, καὶ θρῆνον αὐτοῖς τὸν ἐπὶ τῷ Ιεχονίᾳ τοῦ Ιερεμίου ἐξετραγώδησε, πρὸς Μοντανὸν καὶ Σαβέλλιον οἰκείως ἔχουσι.

γ'. 'Ἐπειτα τὸ ἀτίδιον τῆς τοῦ Υἱοῦ γεννήσεως, καὶ τὸ ταῦτὸ τῆς οὐσίας τῷ γεννήσαντι ἀχριστὸν δείκνυσι· τὸ δὲ τοῦ Εὐνομίου ἀνόητον τοῖς κατὰ ψαμάθων παιζούσιν ἀπεικάζει νηπίοις.

δ'. Μετὰ τοῦτο τὸν κυρίως ὄντα Υἱὸν, καὶ ἐν τοῖς κόλποις δύντα τοῦ Πατρὸς, ἀπλοῦν τε καὶ ἀσύνθετον, καὶ μὴ κυριεύομενον παρὰ τοῦ Πατρὸς, μήτε δουλεύοντα, τὸν ἡμᾶς τῆς δουλείας ἀπαλλάξαντα, δείκνυσιν. Εἰ καὶ μὴ τοῦτο, οὐκ αὐτὸς μόνος, ἀλλὰ καὶ ὁ Πατήρ, ὡς ἐν τῷ Υἱῷ ὅν, καὶ ἐν ᾧ, δοῦλος ἔσται· ἀπὸ δὲ τοῦ εἶναι ἡ τοῦ ὄντος ἐπωνυμία παρεσχημάτισται. Πάντα δὲ ταῦτα γενναῖος καὶ θαυμαστῶς διεξετάσας τὸν λόγον πληροῦ.

Κατὰ Εὐνομίου λόγος ΙΑ'. κεφ. ε'. 853—884.

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΤΟΥ ΙΑ'. ΛΟΓΟΥ

α'. 'Ο ια'. λόγος οὐ τῷ Πατρὶ μόνον τοῦ ἀγαθοῦ τὴν ἐπωνυμίαν διείλεσθαι, ὡς φησιν ὁ Εὔνομοιος δι μητῆς Μανιχαίου καὶ Βαρδινάνου, ἀλλὰ καὶ Γίῳ, τῷ διὰ φιλανθρωπίαν καὶ ἀγαθότητα τὸν ἀνθρωπὸν πλάσαντι, καὶ διὰ σταυροῦ καὶ θυνάτου ἀναπλάσαντι, ἡ τοῦ ἀγαθοῦ προσηγορία διείλεται, δείκνυσι.

β'. Καὶ ὅτι οὐ διθεῖκ ἀγαθοῦ καὶ κακοῦ, ὡς Μαρκίων ὁ δύσφρων αὐτοῦ οἰεται, πανσόφως ἐκ τῆς εὐαγγελικῆς ῥήσεως τῆς, Διδάσκαλε ἀγαθὲ, λεγούστης, καὶ τῆς τοῦ ἀμπελῶνος παραβολῆς, Ἡσαΐου τε καὶ Παύλου ἀποδείκνυσι· καὶ ὅτι οὐ τὴν ἐπωνυμίαν τοῦ ὄντος ἡ ἀγαθοῦ, ἡ τὴν τοῦ Πατρὸς ἀλλοτρίωσιν δι Υἱὸς ἀρνεῖται, ἀλλὰ καὶ τὴν τῶν γενομένων ἔχουσίαν προσήκειν αὐτῷ φησιν.

γ'. Εἴτα τὴν τοῦ Εὐνομίου ἀμαθίαν καὶ τὸ ἀσυνάρτητον καὶ γελοῖον τῶν λόγων αὐτοῦ ἐκτίθεται, ἀγγελον τοῦ ὄντος τὸν Υἱὸν λέγοντος, καὶ κατώτερον τῆς θείας φύσεως, ὃσον τῶν ἔκτοτοῦ δι Υἱὸς ὑπερέχει κτισμάτων. Πρὸς ἀγενναία καὶ σφοδρὰ ἡ ἀντίθεσις, καὶ δὲ ἐλεγχος δργιλάτερος, καὶ ὅτι δι χρηματίζων τῷ Μωϋσεῖ αὐτὸς ἔστιν δ ὁν, δι Μονογενῆς Υἱὸς, δι τῷ Μωϋσεῖ αὐτοῦντι, Εἰ μὴ αὐτὸς συμπορεύη ἡμῖν, μή με ἀναγάγῃς ἐντεῦθεν εἰρηκεν ὅτι, Καὶ τοῦτόν σου τὸν λόγον ποιήσω δις καὶ ἀγγελος καλεῖται παρά τε Μωϋσέως, καὶ Ἡσαΐου ἐν φῷ παρήγθη, ὅτι παιδίον ἐγεννήθη ἡμῖν.

δ'. Μετὰ τοῦτο τὸ πληθυς τῆς ἀντιρρήσεως δεδιώς, τὰ πολλὰ τοῦ ἀντιπάλου παρέδραμεν, ὡς ἡδη προανατραπέντα. Τὰ δὲ λείποντα διὰ τοὺς οἰομένους κράτιστα εἶναι, διὰ βραχέων ἐπιτεμῶν, τὴν τοῦ Εὐνομίου βλασφημίαν διελέγχει, λέγοντος, διπερ ἐπὶ πάσης τῆς κτίσεως ζῶά τε καὶ φυτά εἰσι, πρὸ τῆς ἴδιας γεννήσεως μὴ δύντα· τοῦτο καὶ τὸν Κύριον εἶναι καὶ ἡμοίως τῆς τῶν βατράχων γενέσεως, φεῦ τῆς βλασφημίας.

ε'. Πάλιν τε Κύριον αὐτὸν, καὶ Θεὸν καὶ δημιουργὸν πάσης τε νοητῆς καὶ αἰσθητῆς κτίσεως δι Εὔνομοιος καλεῖ, παρὰ τοῦ Πατρὸς τὴν δύναμιν τῆς δημιουργίας, καὶ τὴν

